

ستاد اقامه نماز معاونت فرهنگ آموزش و پژوهش

همچون علی (ع)

امام باقر (ع) فرمود: علی بن الحسین (ع) مانند امیرالمؤمنین (ع) شب تا صبح نماز می خواند، پانصد درخت خرما داشت. پای هر درخت دو رکعت نماز می خواند و چون به نماز می ایستاد، رنگ سیمایش دگرگون می شد. در نماز مانند بنده ای که پیش فرمانروای بزرگی ایستاده، می ایستاد و نماز را مثل کسی می خواند که آخرین نماز خویش را می خواند. حضرت در تاریکی شب با انبانی از پول و مواد غذایی از خانه خارج می شد و به خانه فقرا و مستمندان می رفت و در می زد. هر کس از خانه بیرون می آمد از پول و غذا به او می داد، وقتی به فقیر بخششی می کرد، روی خود را می پوشانید تا شناخته نشود. چون امام (ع) رحلت فرمود و آن کمک ها قطع شد، همه دانستند که آن شخص امام سجاد (ع) بوده است. آری! امام (ع) مصداق بلند «یقیمون الصلوه و یوتون الزکوه» بود. هم با خالق سرو سری داشت، هم به محرومان عشق می ورزید.

داوود آل محمد (ص)

سعید بن مسیب می گوید: «هر ساله مردم پس از انجام مراسم حج، از مکه خارج نمی شدند، مگر این که حضرت علی بن حسین (ع) خارج شود، در یک سال من هم همراه حضرت بودم. حضرت در یکی از منازل بین راه پیاده شد و به نماز ایستاد. در سجده نماز تسبیح می گفت و تمامی درختان و سنگ ها با حضرت، تسبیح می گفتند. من از مشاهده این منظره، به خود لرزیدم. حضرت سرش را بلند کرد و فرمود: «سعید آیا ترسیدی؟» عرض کردم: «بلی ای فرزند رسول خدا» فرمود: «این تسبیح اعظم است.» آری! قرآن کریم درباره داوود نبی می فرماید: «وسخرنا مع داود الجبال یسبحن والطیرو کنا فاعلین» (انبیا ۷۹) «و کوه ها و پرنده ها را با داوود مسخر ساختیم که همراه او تسبیح خدا می گفتند و ما این کار را انجام دادیم.»

بسیار سجده کننده

سجده نشان تذلل و خاکساری در برابر خداوند و عالی ترین درجه عبودیت است. انسان با سجده خود را هم رنگ با هستی می کند. چرا که قرآن می فرماید: «ولله یسجد ما فی السماوات و ما فی الارض» (سوره نحل آیه ۴۹)

«آن چه در آسمان ها و زمین است برای خدا سجده می کنند.» سجاد، یعنی بسیار سجده کننده. امام سجاد (ع) سجده های خود را به قدری طول می داد که هرگاه سربلند می کرد، بدن مبارکش خیس عرق و محل سجده اش خیس اشک بود. در حدیث می خوانیم: دلیل آن که حضرت ابراهیم به مقام خلیل الهی رسید، سجده های طولانی بود. حضرت بعد از هر نماز، گونه راست و چپ صورتش را به خاک می مالید و ذکر خدا می گفت. قرآن کریم وقتی اصحاب پیامبر (ص) را توصیف می کند می فرماید: «سیماهم فی وجوههم من اثر السجود» (سوره فتح آیه ۲۹) «در صورتشان اثر سجده نمایان است.» شخصی خدمت پیامبر (ص) رسید و گفت: «گناهانم بسیار و اعمالم اندک است.» حضرت فرمود: «سجده های خود را زیاد کن.» گروهی خدمت رسول خدا (ص) رسیده، تقاضای ضمانت بهشت کردند. حضرت فرمود: «به شرط آن که با سجده های طولانی به این کار مرا یاری دهید.» امام صادق (ع) فرمود: «سجده طولانی شیطان را خشمگین می کند.»

رساله حقوق و حق نماز

اثر دیگری که از امام زین العابدین (ع)، به دست ما رسیده، رساله حقوق است که امام در این کتاب پنجاه حق را بیان فرموده اند. قرآن می فرماید: «انسان گمان نکند که رها و بی هدف آفریده شده، خیر بلکه او برای هدفی بزرگ آفریده شده و وظایف سنگین دارد.» یکی از این پنجاه حق، حق نماز است که خوب است در این جا ذکر شود و حق نماز آن است که بدانی، آن مهمانی رفتن نزد خدای بزرگ است و تو در نماز پیش خدای بزرگ ایستاده ای و چون این را دانستی، پس مانند بنده خوار، ذلیل و حقیر و پارسای امیدوار و ترسان زاری کن. بزرگ دارنده خدا، با آرامش و وقار می ایستی نماز را به دل برپا می داری و حقوق آن را می گذاری.»

منابع

۱. اسوه کامل، محمدحسن دعایی
۲. سیره پیشوایان، مهدی پیشوایی
۳. پرتویی از اسرار نماز، محسن قرائتی
۴. الصلاة فی الکتاب و السنه، محمدی ری شهری